

saaledes, at man kan sige om enhver Vare, at den enten er Luksus eller ikke er Luksus. Der kan meget vel gøre sig et Luksusforbrug gældende paa en ganske almindelig Vare. Den Mand, der hver Dag drikker sig en Gammel Carlsberg, som man nu betegner som Luksusøl, gør sig ikke skyldig i tilnærmelsesvis det Luksusforbrug som den Mand, der drikker 20 Kronepilsnere, selv om det sidste selvfølgelig fra et Afholdstandpunkt er mere fortjenstfuldt. Paa ganske tilsvarende Maade forholder det sig med Sukker. Her i Danmark er vi inde paa et Forbrug af denne Nødvendighedsartikel, der paa mange Maader har Karakter af et Lusuforbrug. Naar vi i Danmark før Krigen brugte 35,8 kg Sukker om Aaret pr. Individ og nu har sat dette Forbrug op til 47,9 kg, medens man i Sverige stadig kun bruger 31,1, har vi her et talende Eksempel paa et Luksusforbrug af en Nødvendighedsartikel; man bruger her i Landet 50 pCt. mere Sukker, end man gør i Sverige. Og ganske paa tilsvarende Maade stiller det sig med Hensyn til Øl, hvoraf man her i Landet bruger 62 l pr. Individ, i Sverige kun 30 om Aaret. Man kunde sige: saa drikker vi maaske mindre Kaffe, end man drikker i Sverige. Men heller ikke dette er Tilfældet, idet vi her i Landet bruger 6,6 kg Kaffe om Aaret pr. Individ, mens man i Sverige bruger 5,9 kg. Vi bruger dobbelt saa meget Te og tre Gange saa megen Vin, som man bruger i Sverige. Alt dette peger klart og tydeligt hen paa, at der her i Landet er et stort Luksusforbrug af Artikler, der i og for sig kan betegnes som Nødvendighedsartikler. Derfor forekommer det mig, at disse Forsøg paa at begrænse Forhøjelserne til Varer, som man med større eller mindre Ret kan kalde Luksus, er og maa være principielt uløselige.

Naar vi siger, at Regeringens Forslag er et Skridt i den rigtige Retning, ligger der da ikke deri nogen Begejstring for selve Tanken, men vi erkender, at der her er lagt en Told paa en Række af Varer, som maaske kan have Betydning, vi mener blot, at det er for lidt. Vi ser saaledes paa Situationen, at den er meget alvorlig, men endnu ikke fortvivlende. Det er endnu muligt uden Ofre, som føles knugende, at standse den Bevægelse, som, hvis den fortsættes, vil være ødelæggende, og det Parti, jeg tilhører, tror at turde sige paa det danske Erhvervslivs Vegne, ogsaa det Landbrug, vi repræsenterer, at dette Erhvervsliv er rede til at bære sin Del og sin rigelige Del af Byrderne.

Vi staar nu ved Begyndelsen til Enden

af fire Aars Samarbejde mellem Venstre og det konservative Folkeparti, et Samarbejde, der er ført under vanskelige Kaar. Det vilde være urimeligt at forsøge at nægte, at Ministeriet har kæmpet mod Modvind, det vilde være urimeligt at nægte Ministeriet sin Anerkendelse for det store Arbejde, det har gjort for at bringe Orden i den danske Stats Økonomi, men det vil være umuligt at skjule, at Ministeriet ogsaa i visse Maader selv bærer en Skyld for, at man ikke er naaet videre, end man er. Det var første Gang, at disse to Partier kom til at staa overfor at skulle samarbejde, at skulle have et Samarbejde, til hvilket der knyttede sig Ansvar for Resultaterne. For Fremtidens Skyld maatte dette Samarbejde meget nødtigt bryde i den første Periode, hvori det forsøgtes, men Beviset for, at dette Samarbejde er muligt, er nu ført. Der har dog været adskillige Prøvesten for, om dette Samarbejde kunde holde. Jeg minder om Militærforliget, som vi gik med til uden Begejstring, men dog tog under Hensyn til, at vi skønnede, at det bød en under den indre økonomiske og ydre politiske Afslappelse forsvarlig om end stærkt reduceret Forsvarsordning. Jeg minder om Erhvervs-krisen for et Par Aar siden, der stadig tilspidsedes, og vor stadige Henstillinger til Regeringen om at foretage aktive Skridt til Fordel for Industrien. Jeg minder om Draaben, som bragte Bægeret til at flyde over, Importreguleringen, som foresloges fra Regeringens Side, og som vi gik ind paa, skønt det ikke var efter vor Kogebog — et Punkt, som vi kan vise tilbage til og sige, at vi i Gerning har vist, at vi ikke er et doktrinært Parti, men er villige til at gaa ad en farbar Vej, naar der peges paa den. Jeg minder om den højt ærede Landbrugsministers Forsøg paa at blæse tilbage fra denne Vej og vor Modstand derimod. Jeg minder om, at man indenfor Venstre efterhaanden indsaa, at Toldvejen var bedre at gaa — hvad vi fra vor Side stadig havde sagt —, og hvorledes vi saa fik gennemført en Toldlov under Navn af Kriseværn. Nu er det i Parentes bemærket interessant at se, at skønt denne Lov jo er en Beskyttelseslov, har man dog ikke set nogen som helst Vægning fra Arbejdernes Side ved at tjene i den beskyttede Industri —, Arbejderne har altsaa ikke nogen som helst Betænkelighed ved at tage de Penge, som tjenes i den beskyttede Industri. Jeg minder om den Krise, der tilspidsedes og løstes gennem den fra vor Side foreslaaede Dags-